

Sygn. akt II Cz 952/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś (spr.)

SSO Janusz Kasnowski

SSO Bogumił Goraj

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2014 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą we W.

przeciwko dłużnikowi K. K.

o egzekucję świadczenia pieniężnego

w przedmiocie wniosku dłużnika o obniżenie opłaty egzekucyjnej ustalonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy D. W. w postanowieniu z dnia 15.07.2013 roku w sprawie KM 9197/13

na skutek zażalenia dłużnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 18.10.2013 roku, sygn. akt XII Co 7474/13

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie poprzez obniżenie opłaty egzekucyjnej ustalonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy D. W. w postanowieniu z dnia 15.07.2013 roku w sprawie KM 9197/13 z kwoty 2.639,54 zł do kwoty 879,84 zł (osiemset siedemdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt cztery grosze).

Sygn. akt II Cz 952/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18.10.2013 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy oddalił wniosek dłużnika o obniżenie opłaty egzekucyjnej ustalonej przez komornika sądowego D. W. w sprawie Km 9197/13 na kwotę 2639,54 zł do kwoty 450 zł.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 49 ust. 7 i 10 ukse dłużnik może złożyć wniosek o obniżenie opłat o których mowa w ust. 1 i 2 a sąd może uwzględniając w szczególności nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów obniżyć wysokość opłat. Najniższa opłata stosunkowa ustalona w oparciu o w/w przepis będzie równa 1/10 lub 1/20 wartości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia a górną granicę tej opłaty będzie stanowić 15% lub 8% wyegzekwowanego roszczenia, jednak nie więcej niż 30 krotność lub 10 krotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Sąd wskazał, iż przepis art. 49 ust. 10 ustawy

o komornikach sądowych i egzekucji dopuszcza możliwość tak obliczonej opłaty jednak jest to regulacja wyjątkowa, której konieczność zastosowania pojawia się tylko wtedy, gdy mechanizm „zwykły” uregulowany przez art. 49 ust. 1 ukse prowadziłby do wyliczenia opłaty w wygórowanej wysokości.

Sąd wskazał, iż w niniejszej sprawie postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte w dniu 28 maja 2013 roku a w dniu 11 czerwca 2013 roku nastąpiła całkowita spłata zadłużenia przez dłużnika, co oznacza, iż egzekucja przebiegała sprawnie i skutecznie. Sąd Rejonowy uważa jednak, że nie może powyższe przemawiać za obniżeniem opłat egzekucyjnych albowiem doprowadziłoby to do redukcji środków pozyskiwanych na m.in. funkcjonowanie kancelarii komorniczych wykazujących się skutecznością w działaniu. Sąd podniósł nadto okoliczności jakim mają służyć opłaty stosunkowe i uznał, że zbyt swobodne ich obniżanie w sytuacjach nie odbiegających od standardowych powodowałoby osłabienie skuteczności egzekucji.

Odnosząc się do argumentu dłużnika, iż jest ojcem 4 dzieci i co do trojga z nich został obciążony obowiązkiem alimentacyjnym w łącznej kwocie 1500 zł, Sąd Rejonowy stwierdził, iż nie są to dostateczne okoliczności uzasadniające obniżenie opłaty a nadto dłużnik nie wykazał rzeczywistego obciążenia swojego budżetu domowego.

Zażalenie na to postanowienie złożył dłużnik wnosząc o jego zmianę i obniżenie opłaty egzekucyjnej do kwoty 450 zł względnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Skarżący zarzucił naruszenie dokonane przez Sąd Rejonowy błędnej wykładni art. 49 ust. 7 ukse w zw. z art. 35 ukse poprzez przyjęcie, że nie jest możliwe obniżenie opłaty, podczas gdy prawidłowa wykładnia dopuszcza stosowanie tego przepisu niezależnie od kosztów działalności komornika. Nadto dłużnik zarzucił naruszenie prawa procesowego tj. art. 236 kpc w zw. z art. 217 § 1 kpc i art. 13 § 2 kpc poprzez niewydanie przez Sąd a quo postanowienia o przeprowadzeniu dowodu z przesłuchania dłużnika a także dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy VI RC 493/12 na okoliczność sytuacji materialnej dłużnika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie należało uznać za w większości zasadne.

Sąd Okręgowy podziela zarzuty podniesione w punkcie 1 i 2 zażalenia uznając, iż rzeczywiście Sąd Rejonowy zbyt skupił się na rozważaniach dotyczących zadań opłat egzekucyjnych w zakresie pokrycia kosztów działania kancelarii komorniczych a pominął okoliczności związane z nakładem pracy komornika w niniejszej sprawie oraz w niedostatecznym zakresie wziął pod uwagę sytuację materialną dłużnika.

W niniejszej sprawie nakład pracy komornika był nieznaczny. Działania te miały standardowy charakter i polegały jedynie na przygotowaniu kilku pism sporządzanych zwykle w każdej sprawie egzekucyjnej na jej początkowym etapie. Były to: zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, wezwanie dla wierzyciela o uiszczenie zaliczki na wydatki, żądanie udzielenia wyjaśnień od dłużnika, zajęcie wierzytelności dłużnika w (...) Urzędzie Skarbowym w B. (zgodnie z wnioskiem wierzyciela), zapytanie o rachunki bankowe dłużnika skierowane do jednego banku i wnioski o udostępnienie danych dłużnika ze zbioru PESEL. Wszystkie te pisma sporządzone zostały w tym samym dniu tj. 28.05.2013 roku. Kilka dni później tj. 04.06.2013 roku w kancelarii komornika stawił się dłużnik (było to następnego dnia po odebraniu przez niego pism od komornika) i podał on wszystkie ważne informacje na temat swojej sytuacji materialnej a także oświadczył, że postara się uregulować zaległości objęte postępowaniem egzekucyjnym. Istotne jest, że z karty 10 akt egzekucyjnych wynika jak w/w jaka jest sytuacja dłużnika, który wskazał, że jego jedynym dochodem jest wynagrodzenie za pracę uzyskiwane w kwocie 3.200 zł netto, że nie jest on właścicielem nieruchomości ani samochodu. Powyższe oznacza, że Sądowi Rejonowemu znana była sytuacja materialna dłużnika a o ile uznałby powyższe okoliczności za niewiarygodne winien wezwać dłużnika do ich wykazania czego jak słusznie wskazał skarżący Sąd nie uczynił. Sąd mógł nadto przeprowadzić dowód z akt innego postępowania na które wskazywał dłużnik we wniosku o ile nadal miałyby wątpliwości co do prawdziwości danych wskazanych w samym wniosku. Fakt, że sąd

tego nie zrobił oceniając lakonicznie w uzasadnieniu, iż dłużnik okoliczności związane z własną sytuacją materialną i rodzinną wykazał w niedostateczny sposób, dodatkowo wzmacnia zarzut podniesiony w punkcie 2 zażalenia.

Wracając do opisu przebiegu postępowania egzekucyjnego wskazać należy, że dłużnik do dnia 11.06.2013 roku spłacił dochodzoną w niniejszym postępowaniu egzekucyjnym zaległość wraz z kosztami.

W tej sytuacji można stwierdzić, że egzekucja była skuteczna ale nie można uznać, że sprawność postępowania egzekucyjnego wynikała ze operatywności komornika, który podjął działania na skutek których udało się odnaleźć majątek dłużnika i wyegzekwować kwotę wskazaną w tytule wykonawczym. Gdyby tak było wówczas można byłoby przyjąć, iż nakład pracy komornika był znaczny i ustalenie opłaty stosunkowej w najwyższym dopuszczalnym w ustawie poziomie tj. 15% było usprawiedliwione. Jednak jak w/w w tej sprawie tak nie było, nakład pracy komornika był nieznaczny, a dłużnik dobrowolnie i to już kilka dni po wezwaniu do zapłaty.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy uznając, że nie było podstaw do kwestionowania okoliczności podawanych przez dłużnika a dotyczących jego sytuacji materialnej i rodzinnej a nakład pracy komornika był nieznaczny, uznał co do zasady zażalenie dłużnika i stwierdził iż istniały podstawy do zastosowania art. 49 ust. 7 i 10 ukse i obniżenia opłaty stosunkowej. Sąd uznał za właściwe obniżenie opłaty do 1/3 tj. kwoty 879,84 zł albowiem taka kwota będzie odpowiednia do nakładu pracy komornika sądowego i wartości egzekwowanego roszczenia.

Dlatego też Sąd Okręgowy na mocy art. 397 § 1 i 2 kpc w zw. z art. 386 § 1 kpc zamienił zaskarżone postanowienie w sposób wskazany w sentencji.